

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 224/2013
22.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Љ.Ј. из Б., који је поднет преко пуномоћника Д.С.Х., адвоката из Б. и М.Ж.Б., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 11 У 5155/11 од 21.03.2013. године, уз учешће противних странака Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије и С.П. из Б., коју заступа пуномоћник В.П., адвокат из Б., у предмету грађевинском – понављање управног поступка, у нејавној седници већа одржаној дана 22.01.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА.**

Образложење

Побијаном пресудом Управног суда 11 У 5155/11 од 21.03.2013. године одбијена је тужба тужиље Љ.Ј. из Б., поднета против закључка Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, број 351-03-01040/2009-10 од 04.03.2011. године, којим је одбачен предлог тужиље за понављање поступка и поништај правноснажног решења Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије, број 351-03-01040/2009-10 од 07.12.2009. године, јер је поднет од неовлашћеног лица. Решењем Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије, број 351-03-01040/2009-10 од 07.12.2009. године, инвеститору С.П. из Б., дозвољена је употреба реконструисаног и адаптираног стана број ..., у улици ..., у Б., ближе описаног у диспозитиву истог решења, којем је припојен реконструисан и адаптиран тавански простор, који је такође ближе описан у диспозитиву тог решења.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац истиче да исти подноси из разлога прописаног чланом 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима, а јер је побијаном пресудом повређен закон и то одредбе члана 125., у вези члана 91. тач. 1. и 3. Закона о планирању и изградњи, одредбе члана 2. тач. 17, 25. и 26. и члана 137. ст. 2. и 3. Закона о државном премеру и катастру, те одредбе члана 239. тачка 9., у вези члана 39. Закона о општем

управном поступку, а извршена је и повреда одредби члана 58. Устава Републике Србије, члана 1. Протокола уз Конвенцију о заштити људских права и основних слобода, те повреда права на правично суђење из члана 32. Устава Републике Србије и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Наводи да је Управни суд повредио закон, јер побијаном пресудом није санкционисао битну повреду правила поступка, коју је учинио тужени, а која се огледа у томе што је диспозитивом оспореног закључка предлог за понављање поступка одбачен као поднет од неовлашћеног лица, а у образложењу су дати разлози као да је легитимација призната, али је предлог неоснован. Истиче да је Управни суд испитујући основаност тужбе пропустио да оцени јавне исправе, које су од утицаја на решење предметне правне ствари, а које су у захтеву набројане на стани 3. под В тач. 1 – 18, при чему се посебно позива на уверење Републичког геодетског завода 02 бр.952-3-3-2519/07 од 26.10.2007. године, којим се потврђује да је у КО Стари град на катастарској парцели број ... снимљена кућа кћ бр ... првобитним премером 1929/32 године, а на катастарској парцели број ... снимљена је кућа бб, која припада кући ..., на катастарској парцели број ..., снимљена првобитним премером 1929/32 године, те представља исправу неистинитог садржаја у којој су чињенице нетачно утврђене. Сматра да, како је правни основ за оспорену употребну дозволу грађевинска дозвола од 09.04.2008. године, која за правни основ има наведено уверење Републичког геодетског завода од 26.10.2007. године, које је због нетачних података стављено ван снаге уверењима Републичког геодетског завода бр.952-3-3-2604/06 од 31.03.2008. године и бр.952-3-3-1111/08 од 24.04.2008. године, произилази да је Управни суд тиме што је пропустио да оцени ове доказе и чињенице учинио битну повреду поступка, јер није оценио доказе који су могли довести до другачијег решења. Наводи да је Управни суд у побијаној пресуди пропустио да оцени да ли је С.П. у Листу непокретности ... била уписана као сувласник на објекту на кп.бр.... и сукорисник на кп.бр.... у ..., пре него што су јој биле издате грађевинска и употребна дозвола од стране ресорног Министарства, као и да ли се у Листу непокретности ... за кп.бр... објекат из ... водио као јединствени објекат на кп.бр.... и кп бр ..., а што, сходно члану 91. став 1. тачка 3. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03 и 34/06), представља предуслов за издавање грађевинске и употребне дозволе. Указује да је тек решењем Републичког геодетског завода бр.952-02-1595/10 од 11.03.2010. године, које представља решење о спајању објекта из ... и објекта из ... и у Листовима непокретности уписано да се објекат у улици ..., а тиме и стан ..., већим делом налази на катастарској парцели број ..., а мањим делом на катастарској парцели број ... У вези са тим посебно истиче да, како је наведено решење донето после четири месеца од доношења спорне употребне дозволе, а скоро две године после правноснажног издавања грађевинске дозволе, то је суд побијаном пресудом незаконито одлучио на основу чињеница које су настале тек по окончању предметног поступка и проистекле су из тог поступка. Указује и да је решење Републичког геодетског завода донето из судске надлежности и да је апсолутно ништаво, јер је донето протеком законом прописаног рока од 3 година, односно супротно члану 137. став 2. Закона о државном премеру и катастру ("Службени гласник РС", број 72/09). Истиче да је Управни суд учинио и битну повреду правила поступка, јер се у побијаној пресуди позива на пресуду Управног суда 20 У 31488/10 од 27.06.2012. године, у којој су погрешно наведене одлучне чињенице из навода

тужбе, те се погрешно закључује у побијаној пресуди да је претварање заједничке просторије зграде у стамбени простор и припајање стану инвеститора извршено у складу са решеним имовинским односима инвеститора и зграде. Наводи да се из документације која је приложена у списима предмета, посебно из копије плана из 1932, 2008. и 2009. године види да се дворишни приземни објекат број ... одувек налазио искључиво на парцели ..., а никада на парцели ..., како то налази Управни суд. Истиче да је тек имајући у виду наведено решење Републичког геодетског завода од 11.03.2010. године и то на основу решења о одобрењу за изградњу од 09.04.2008. године, донета одлука да се приземни дворишни објекат број ... са катастарске парцеле ... споји са објектом на катастарској парцели ... и да се води као јединствен објекат из улице ... Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев, преиначи побијану пресуду и поништи оспорени закључак Министарства животне средине и просторног планирања од 07.12.2009. године.

Министарство грађевинарства и урбанизма Републике Србије у одговору на захтев наводи да је побијана пресуда Управног суда у свему правилна и на закону заснована, те, остајући у свему при разлозима из оспорног закључка, предлаже да Врховни касациони суд захтев одбије као неоснован.

Противна странка С.П. је доставила одговор на захтев у коме предлаже да суд захтев одбије и обавезе подносиоца захтева да јој као противној странци, коју заступа пуномоћник-адвокат надокнади трошкове поступка за састав одговора по АТ, у износу од 16.500,00 динара.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде правилно је поступио тужени орган, када је оспореним закључком одбацио предлог тужиље за понављање поступка и поништај правноснажног решења Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије број 351-03-01040/2009-10 од 07.12.2009. године, јер је поднет од неовлашћеног лица. Ово из разлога што, по налажењу Управног суда, из достављених списка, у којима се налазе и преписи листова непокретности, произилази да је тужени орган правилно утврдио да је подносилац предлога за понављање поступка (тужиља) власник два посебна објекта (бр. ... и ...), који се налазе у улици ..., у Б., на катастарској парцели број ... КО Стари град, те да није власник ни једног посебног физичког дела стамбеног објекта у улици ..., у Б., који се већим делом налази на катастарској парцели број ..., а мањим делом на катастарској парцели број ..., па не полаже никакво право, односно није ни требало да учествује у поступку располагања заједничком просторијом зграде у улици ..., нити је била потребна њена сагласност за припајање ове просторије стану инвеститора С.П. Стога је, Управни суд закључио, да чињеница да је тужиља власник дела суседних објеката и сукорисник катастарске парцеле, на којој се, и то мањим делом, налази део објекта обухваћеног решењем донетим у поступку чије се

понављање тражи, није од значаја за доношење решења, којим се, након што се заједничке просторије претварају у стамбени простор и припајају постојећем стану, дозвољава употреба изведених радова, због чега тужила није лице које је требало да учествује у предметном поступку у својству странке, па није ни странка код које постоји правни интерес за тражење понављања, односно није за конкретан случај овлашћено лице за подношење предлога за понављање поступка по члану 239. тачка 9. Закона о општем управном поступку. Ово и због тога што тужила, као власник два објекта саграђена на парцели бр ..., у улици ... и сукорисник те парцеле има право да користи ту парцелу само у делу који служи за редовну употребу њених објеката, а то је део парцеле непосредно уз те објекте, а нема било какво право у погледу дела исте парцеле на којој се делом налази суседни објекат у улици ..., да би, по основу заштите свог законом заштићеног интереса, на том делу парцеле имала овлашћење да учествује у управном поступку, у којем се одлучује о праву на том делу парцеле. Надаље, Управни суд је у образложењу побијане пресуде оценио да је одлука као у диспозитиву побијане пресуде донета, имајући у виду да подносиоцу захтева није признато ни својство странке у поступку доношења решења о одобрењу радова од 09.04.2008. године, а са разлога наведених у пресуди истог суда 20 У 31488/10 од 27.06.2012. године, због чега подносилац захтева не може имати својство странке ни у поступку издавања решења од 07.12.2009.године, којим се дозвољава употреба радова изведених по наведеном решењу од 09.04.2008. године.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреда правила поступка и да је законитост оспореног закључка оцењена правилном применом одредаба Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), а сагласно Закону о одржавању стамбених зграда ("Службени гласник РС", бр. 44/95, 46/98, 1/01 и 101/05) и Закону о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03 и 34/06). При томе, Управни суд је у образложењу побијане пресуде оценио све правно релевантне наводе тужбе и за донету одлуку дао довољне и јасне чињеничне и правне разлоге које, као правилне и на закону засноване, у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, којима се указује на повреде правила поступка учињене оспореним закључком, које нису санкционисане побијаном пресудом, а огледају се у томе што је диспозитивом оспореног закључка предлог за понављање поступка одбачен као поднет од неовлашћеног лица, а у образложењу су дати разлози као да је легитимација призната, али је предлог неоснован, па налази да ови наводи нису основани. Наиме, одредбом члана 246. став 1. Закона о општем управном поступку прописано је да кад орган који је надлежан за решавање о предмету за понављање поступка прими предлог дужан је да испита да ли је предлог благовремен, да ли га је поднело овлашћено лице и да ли је околност на којој се предлог заснива учињена вероватном, а ставом 2. истог члана закона прописано је да ако услови из става 1. овог члана нису испуњени орган ће својим закључком одбацили предлог за понављање поступка. Сагласно наведеној законској одредби, тужени орган је био дужан да испита да ли подносиоцу то процесно право припада и да за своју оцену о томе у образложењу закључка

изнесе ваљане и јасне правне разлоге. Из оспореног закључка, који се налази у списима, се види да је тужени у образложењу навео да је испитујући предлог тужиле за понављање поступка, окончаног решењем од 07.12.2009. године, у смислу члана 246. став 1. Закона о општем управном поступку, на основу увида у списе предмета и наведено решење од 07.12.2009. године, утврдио да чињеница да је тужила власник дела суседног објекта и сукорисник катастарске парцеле, на којој се, и то мањим делом, налази део објекта обухваћеног решењем донетим у поступку чије се понављање тражи, није од значаја за доношење тог решења, којим се дозвољена употреба предметних радова, којима су заједничке просторије претворене у стамбени пеостор и припојене постојећем стану, због чега тужила није лице које је требало да учествује у овом поступку у својству странке, па није ни странка код које постоји правни интерес за тражење понављања, односно није овлашћено лице за подношење предлога за понављање поступка по члану 239. тачка 9. Закона о општем управном поступку. Са свега изнетог, по налажењу Врховног касационог суда, образложење оспореног закључка није у супротности са одлуком датом у диспозитиву, јер њиме тужени орган није дао разлоге за мериторну одлуку, односно за одбијање захтева, већ правно ваљане разлоге за закључак да подносилац предлога за понављање поступка, који је окончан решењем од 07.12.2009. године, није лице коме то процесно право припада, јер тим решењем није повређено неко право тог лица (тужиле), а што би јој у смислу члана 39. Закона о општем управном поступку дало право учествовања у поступку. Стога су, по оцени овог суда, неосновани наводи захтева да је Управни суд повредио закон на штету тужиле тиме што побијаном пресудом није санкционисао наведене повреде правила управног поступка.

Врховни касациони суд је надаље ценио и наводе захтева те достављене исправе и доказе, које је подносилац захтева доставила и уз тужбу, па налази да ови наводи, те достављени докази нису од утицаја на другачију одлуку о законитости побијане пресуде. Наиме, како из достављених списка произилази да је у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде неспорно утврђено, а не спори се ни наводима захтева, да је подносилац овог захтева власник два суседна објекта који се налазе у улици ..., у Б., те да није власник ни једног посебног физичког дела стамбеног објекта у улици ..., у Б., овај суд налази да побијаном пресудом није повређено право подносиоца на имовину. Наводи захтева који се односе на решење Републичког геодетског завода од 11.03.2010. године, односно да је суд у побијаној пресуди незаконито одлучио на основу чињеница које су настале тек по окончању предметног поступка и проистекле су из тог поступка, су у конкретном случају такође без утицаја, јер је према том решењу само дозвољено на згради број ... (стамбена зграда за колективно становање у улици ..., постојећа, на катастарској парцели број ..., уписаној у лист непокретности број ... КО Стари Град), упис забележке и то тако да се на катастарској парцели број ... налази део зграде са катастарске парцеле број ..., зграда број ..., односно од укупне површине те зграде (196м2) 172м2 је на катастарској парцели број ..., а преостали део од 24м2 се налази на катастарској парцели број ... Наводи захтева да је решење Републичког геодетског завода од 11.03.2010. године донето из судске надлежности и да је апсолутно ништаво, је без утицаја на оцену законитости побијане пресуде, поред из наведених разлога и због тога што се у конкретном случају врши

судска контрола, не наведеног решења, већ закључка Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, број 351-03-01040/2009-10 од 04.03.2011. године, као управног акта поводом чијег оспоравања је покренут управни спор у коме је донета побијана пресуда.

По оцени Врховног касационог суда, неосновани су наводи захтева да је Управни суд учинио и битну повреду правила поступка, јер се у побијаној пресуди позива на пресуду Управног суда 20 У 31488/10 од 27.06.2012. године, у којој су погрешно наведене одлучне чињенице из навода тужбе, те да се дошло до погрешног закључка да је претварање заједничке просторије зграде у стамбени простор и припајање стану инвеститора извршено у складу са решеним имовинским односима инвеститора и зграде. Наиме, Управни суд, да би у побијаној пресуди дао разлоге за закључак да тужила не може имати својство странке у поступку издавања решења којим се дозвољава употреба радова, се између осталог позива и на то да јој није признато својство странке ни у поступку доношења решења о одобрењу за изградњу од 09.04.2008. године, а који разлози су наведени у пресуди Управног суда 20 У 31488/10 од 27.06.2012. године.

Врховни касациони суд је ценио и наводе захтева који указују на повреду права на правично суђење, па налази да су и ови наводи неосновани. Из достављених списа се види да су одлучне чињенице за доношење одлуке о предлогу тужиле за понављање поступка несумњиво утврђене у управном поступку и на одржаној усменој јавној расправи пред судом, као и да су у образложењу побијане пресуде оцењени наводи тужбе, који се односе на одлучне чињенице и дати ваљни, на закону засновани, разлози за донету одлуку. Наиме, Врховни касациони суд налази да у управном спору који је окончан побијаном пресудом, није повређено право подносиоца на правично суђење, јер је обавеза суда да образложи своју одлуку, што не подразумева обавезу да детаљно одговори на све наводе изнете у тужби, већ само на оне које оцени као правно релеватне.

Са свега изнетог, налазећи да ни остали наводи захтева не могу довести до другачије одлуке суда по овом захтеву, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

Имајући у виду да је одредбом члана 67. Закона о управним споровима прописано да у управном спору о трошковима поступка одлучује суд, а одредбом члана 8. став 1. истог закона да управни спор решава Управни суд, Врховни касациони суд није разматрао предлог противне странке за накнаду трошкова поступка.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 22.01.2014. године, Узп 224/2013

**Записничар,
Весна Карановић, с.р.**

**Председник већа – судија,
Олга Ђуричић, с.р.**